Aega mõda saab weikſeſt Manniſt ſuur Marri. Ta olli tännini lahkeste keikide inimeste ſilma watanud, ei kellegi eeſt ſilmi mahha lõnud; agga kes teab, kuſt ſe tulleb, Marri ei julge ennam nenda lahkeſt watama. Tal on kui näekſid teiſed, iſſeärranis meesterahwas, ta ſüddant lähbi. Ta ſüdda on puhhas, ſepärraſt kartlik. Ta tunneb middagi ommas ſüddames ollewad, kel ta iſſegi nimme ei moiſta anda. Ta kardab, ta häbbeneb, ja ei tea iſſegi, miſpärraſt.

Pääw päwalt ja näddal näddalalt ſaab Marri ommaſt ſüddameſt ennam arro. Ta kohkub; kardab niſugguſt ſüddame tundmiſt pattuſe ja rojaſe ollewad. Püab unnuſtada, püab muud mõttelda ..... kuſt wõtta! Wäggiſe kiſendab ſüdda: „Sa pead armaſtama! ſeſt ſeks on ſind Jummal lonud!“

Marri ei tohhi omma emmalegi ilmutada mis ta ſüddames ligub. Ta lodab weel ſüddameſt jaggo ſada, tedda wait ſulguda ja lämmatada ..... walle! tulli touſeb pääw päwalt ſuremaks. Keik waew ja wastoſõdiminne on ilma asjata. Ta ei julge weel kellegi meesterahwa kuio omma ſüddamesſe wastowõtta; agga ta tunneb ſelgeste, kaua ſe nenda ei woi jäda, ta peab armaſtama! Agga kedda?

Tahhab Marri ſes tundmiſſes keik mahha jätta, keigeſt tagganeda, Jſſanda prudiks jäda, teiste eeſt palluda ja kannatada, kunni ta hing ihhuſt lahkub ..... jah, kui ta ſedda woib — hea kül ja keigeſt parrem; agga keikile polle ſedda antud.

Tahhab Marri teiste heaks iſſeennaſt ohwerdada, haigede jures walwada, neid awwitada, nende hawad ſidduda, mahhajätud lapſi korriſtada, puhhaſtada, Jſſandale kaswatada ..... jah, kui ta ſedda woib, — ka ſe on armaſtus, ſuur armaſtus; agga keikile polle ſe mitte antud.

Tahhab Marri ommas armaſtuſſe tundmiſſes iſſamaad ja ſuggulaſi mahhajätta ja kui ſe tal woimalik olleks, waeſte pagganatte jure miñna, nende naeſterahwaſt juhhatada, nende lapſi harrida ja õppetada ja nenda iſ-